விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

(விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை)

மலர்: 5 ★ இதழ்: 6 ★ ஆனி : 2026 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா : ₹ 30/-

தம்ம யாத்திரை 2001

பழைய மாணவர்களின் மனமார்ந்த வேண்டுகோள்களை ஏற்று, மதிப்பிற்குரிய கோயங்கா அவர்களும் மாதாஜியும் விபஸ்ஸனா தியானிகள் குழுவொன்றை 2001-ல் பீகாருக்கு யாத்திரை அழைத்துச் செல்ல முடிவு செய்தனர். அந்தக்குழு பிப்ரவரி 17 அன்று புறப்பட்டு, 14 நாட்கள் பயணத்திற்குப் பிறகு மார்ச் 2 அன்று திரும்பியது. நகரும் இரயிலில் கூட்டுத் தியானங்கள் நடத்தப்பட்டன; பயணம் இரயில்கள், பின்னர் பேருந்துகள் மற்றும் கார்கள் மூலம் தொடர்ந்தபோது, பெட்டிகளின் ஒலிபெருக்கிகள் வழியாக தம்ம ஓதுதல்களும் அறிவுறுத்தல்களும் ஒலிபரப்பப்பட்டன. பிப்ரவரி 27 அன்று தம்ம விமுத்தியில் (குஷிநகர்) கோயங்காஜி ஆற்றிய தம்ம உரை, ஏப்ரல் மற்றும் மே 2017 செய்திமடல்களில் வெளியிடப்பட்டது. அந்த உரையை மீண்டும் திருத்தி இங்கு மறுபதிப்பு செய்கிறோம். பதிப்பாசிரியர்.

இன்று, மனிதர்களில் மாமனிதராக விளங்கிய ஒருவரின் மிக நீண்ட பயணம் முடிவுற்ற இடத்திலே நாம் கூடியிருக்கிறோம். எண்ணற்ற கற்பங்களுக்கு (யுகங்களுக்கு) முன்பு, ஸம்மா ஸம்புத்த தீபங்கரரின் காலத்தில் சுமேதா என்ற ஒரு தவசி வாழ்ந்து வந்தார்.

இந்த மாமனிதருடன் தொடர்பு ஏற்பட்டவுடன், அந்தத் தவசியின் இதயத்தில் மிகவும் சக்திவாய்ந்த தம்ம உந்துதல் எழுந்தது: “ஸம்மாஸம்புத்த தீபங்கரரைப் போல நானும் முழுமையாக ஞானமடைந்தால், என்னாலும் பலருக்கு உதவ முடியும்.” முழுமையாக ஞானமடைந்த ஒருவரைப் பார்த்தவுடன், அவரைப் போல மாறவும் பல மக்களுக்கு உதவவும் பலருக்குள் இந்த உத்வேகம் எழுகிறது. இந்த வலுவான எண்ணம் தோன்றியவுடன், சுமேதா தீபங்கர புத்தரை அணுகி தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்.

ஸம்மாஸம்புத்த தீபங்கரர், இந்த அசாதாரணமான முயற்சிக்கு இந்த மனிதர் உண்மையிலேயே தகுதியானவரா என்று தன் தம்ம ஞானக் கண்களால் பார்த்தார். ஒரு நபர் இன்னும் தகுதி பெறவில்லை என்று கண்டால், அவர் புன்னகை மட்டும் செய்வார். ஆனால், அந்த நபர் இத்தகைய ஒரு மாபெரும் முயற்சிக்கு தகுதியானவராக இருந்தால், அவர் எந்த வகையான தகுதியைக் கொண்டுள்ளார் என்பதை ஆராய்வார். முதலாவதாக, வேண்டுகோள் விடுக்கும் நபரின் உறுதி எவ்வளவு ஆழமானது என்பதை அவர் ஆராய்வார்—அவருக்குப் பிறருக்குச் சேவை செய்ய நிலையான, அசைக்க முடியாத விருப்பம் உள்ளதா, அல்லது இந்தச் சூழ்நிலை மாறும்போது விரைவாக மறைந்துவிடக்கூடிய தற்காலிக உணர்ச்சிப் பெருக்குதானா என்று பார்ப்பார். இரண்டாவதாக, அந்த நபரின் தகுதியை—எண்ணற்ற பிறவிகளில் அவர் தன் பாரமிகளை (நற்பண்புகளை) நிறைவு செய்துள்ளாரா என்பதை ஆராய்வார். புத்தர் அந்த நேரத்தில் அவருக்கு விபஸ்ஸனாவைக் கற்றுக்கொடுத்தால், அந்த நபர் இறுதி விடுதலையை அடைந்து அரஹந்தராக மாறுவதற்குத் தேவையான அளவு பாரமிகளை நிறைவு செய்துள்ளாரா என்றும் அவர் சிந்திப்பார்.

இந்தக் காரணிகளை ஆராய்ந்த பிறகு, தீபங்கர புத்தர் சுமேதாவின் எதிர்காலத்தைக் கண்டார்: இந்த மனிதர் உடனடியாக விடுதலையை அடையும் திறன் கொண்டவர், ஆனால் அவர் ஒரு ஸம்மாஸம்புத்தராக மாற வேண்டுகிறார்; எண்ணற்ற பிறவிகளில், இன்னும் மிகப் பெரிய

அளவில் அதே பாரமிகளைப் பூர்த்தி செய்ய உழைக்கவேண்டும் என்பதை அவர் முழுமையாக அறிந்திருந்தார். இவ்வளவு பெரிய அளவிலான பாரமிகளைப் பூர்த்தி செய்ய மிக நீண்ட காலம் எடுக்கும் என்பதை அறிந்திருந்ததால், இந்த நபருக்கு அந்த அளவிற்கான தியாக உணர்வு இருக்கிறதா என்பதை தீபங்கர புத்தர் தீர்மானிக்க வேண்டியிருந்தது.

புத்தரின் போதனைகள் மூலம் இன்றே தம்மால் முழுமையான விடுதலையை அடைய முடியும் என்பதை இந்த நிலையை அடைந்தவர் நன்கு அறிவார், ஆனாலும் அவர் அந்த சாத்தியமான நிப்பாணத்தை நிராகரித்து, ‘என்னுடைய சொந்த விடுதலையால் மட்டும் என்ன பயன்? இந்த ஞானமடைந்தவர் எண்ணற்ற பிறவிகளில் ஒரு போதிசத்தவராகப் பலருக்குச் சேவை செய்து, அதன் மூலம் தன் பாரமிகளைப் பெருக்கியது போல, நானும் பல பிறவிகளில் உழைத்து என் பாரமிகளைப் பெருக்க முடியும், அதற்காக அளவிட முடியாத சிரமங்களை எதிர்கொள்ள நேரிட்டாலும் சரி, இறுதியாக நானும் ஒரு ஸம்மாஸம்புத்தராக மாறக்கூடிய அந்த நிலையை அடைய முடியும்’ என்று சிந்திக்கிறார்.

மனிதகுலத்திற்கு இணையற்ற சேவை

துன்பப்படும் பல உயிரினங்களுக்கு உதவுவதற்காக அளவிட முடியாத சிரமங்களைத் தாங்கிக் கொள்ள முழு மனதாகத் தயாராக இருக்கும் அதே வேளையில், ஒருவர் நிப்பாணத்தை—அது எளிதில் எட்டக்கூடியதாக இருந்தாலும்—கைவிடும்போது இந்த ஆழமான தியாக உணர்வு வெளிப்படுகிறது. தீபங்கர புத்தர் இந்த தவசி முற்றிலும் தகுதியானவர் என்பதைக் கண்டார். பின்னர் அவர் ஸம்மா ஸம்புத்தராக மாறுவதற்கு இன்னும் எவ்வளவு காலம் எடுக்கும் என்று அவரது எதிர்காலத்தைக் கணித்தார்.

பின்னர் சுமேதாவை ஆசீர்வதித்து, இன்னும் பல கற்பங்களுக்குப் பிறகு, கபிலவஸ்துவில் உள்ள சுத்தோதன மன்னரின் குடும்பத்தில், ராணி மகா மாயாவின் வயிற்றில் சுமேதா பிறப்பார் என்றும், இன்ன பெயரைக் கொண்டு, அவர் ஒரு ஸம்மா ஸம்புத்தராக மாறுவார் என்றும் அவர் அறிவித்தார்.

அன்று முதல், இந்த இதயம் பிறவிக்கு பின் பிறவியாக, ஒரு கருப்பையிலிருந்து மற்றொரு கருப்பையாகப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தது. தம்மத்தை நோக்கி அந்த குறிப்பிட்ட பிறவியில் அவர் சந்தித்தவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க அல்லது அவர்களின் உள் உந்துதலைத் தூண்டி அவர்களின் சொந்த பாரமி நிலையை உயர்த்தத் தேவையான பிறவிகளின் எண்ணிக்கை கணக்கிலடங்காதது. காலப்போக்கில் அவர் சித்தார்த்த கௌதமர் என்ற பெயரில் பிறந்தார். இந்த குழந்தை பிறக்கும் போது அவரது உடலில் மங்களகரமான அடையாளங்களைக் கண்டவர்கள், அவர் இல்லறத்தானாக இருந்தால் ஒரு வெற்றிகரமான பேரரசராக மாறுவார்; ஆனால் அவர் உலகைத் துறந்தால் ஒரு ஸம்மா ஸம்புத்தராக மாறுவார் என்று அறிவித்தனர்.

போதிசத்வர் போத்கயாவில் உள்ள போதி மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து முழுமையான விடுதலையின் இறுதி இலக்கை அடைந்தார். இடைப்பட்ட பிறவிகளில் அவர் மற்றவர்களின் இடைவிடாத சேவையில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்; இப்போது, 29 வயதில் வீட்டை விட்டு வெளியேறி, ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு புத்தர் ஆனார். அதைத் தொடர்ந்த 45 ஆண்டுகள் இரவும் பகலும் மீண்டும் மற்றவர்களுக்குச் சேவை செய்வதற்கே அர்ப்பணிக்கப்பட்டன. இரவின் ஒரு பகுதியில், அவர் படுத்து ஓய்வெடுப்பார், விழிப்புணர்வோடும் ஞானத்தோடும் நிறைந்து, மீதமுள்ள நேரத்தை மற்றவர்களுக்குச் சேவை செய்ய அர்ப்பணிப்பார். இதே இடத்தில் அவரது மகாபரிநிப்பாணம் வரை மிகுந்த கருணையோடு அவர் தொடர்ந்து சேவை செய்தார்.

நிப்பாணத்தின் நான்கு நிலைகள்

நிப்பாணம் என்பது புலன்கள் செயல்படுவதை நிறுத்தும் அந்த ஒரு கணமாகும். இந்த நிலை விபஸ்ஸனா பயிற்சியின் மூலம் அடையப்படுகிறது. கீழ்நிலை உலகங்களை நோக்கி நம்மை அழைத்துச் செல்லும் அந்த அனைத்து அசுத்தங்களும் அழியும்போது, மிக முதலாவது நிப்பான நிலை அனுபவிக்கப்படுகிறது. சோதாபன்ன என்று அழைக்கப்படும் இந்த நிலையை அனுபவித்த பிறகு, கீழ்நிலை உலகங்களுக்கான கதவுகள் என்றென்றும் மூடப்படுகின்றன. ஒருவர் அதிகபட்சமாக இன்னும் ஏழு பிறவிகள் மட்டுமே எடுப்பார், அதற்கு மேல் இல்லை. பிறவிகளின் எண்ணிக்கை குறைவாகவும் இருக்கலாம். பின்னர் ஒருவர் முன்னேறும்போது, சகதாகாமி ஆகிறார். இந்த நிலையை அனுபவித்த பிறகு, ஒருவர் காம உலகில் (மனித உலகத்திலோ அல்லது தேவ உலகத்திலோ) இன்னும் ஒரே ஒரு பிறவி மட்டுமே எடுப்பார். மேலும் முன்னேறும்போது, ஒருவர் அனாகாமி ஆகிறார்—இனி அவர் காம உலகிற்குத் திரும்ப மாட்டார், மாறாக பிரம்ம உலகில் பிறப்பார்—பின்னர், முன்னோக்கிச் சென்று, என்றென்றைக்குமாக அனைத்து உலகங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு, ஒரு அரஹந்தராக மாறுவார்.

ஒரு ஸம்மா ஸம்புத்தராக, இந்த நான்கு நிலைகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடையப்படுகின்றன. சம்மாசம்புத்தருக்கு இறுதி நிப்பாணம் இன்னும் எஞ்சியிருக்கிறது, அதுவரை இந்த நிலை ‘ஸ-உபாதிசேஷ-

நிப்பாணம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது— அதாவது சங்காரங்கள் நீடிக்கின்றன, சம்மாசம்புத்தர் இந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து முடிப்பதற்காக இந்த உடலின் சுமையை இது சுமந்து செல்லும்; இருப்பினும், இந்த சங்காரங்கள் அவருக்கு மற்றொரு பிறவியைக் கொடுக்க போதுமானவை அல்ல. இந்த வாழ்க்கை முடிவடையும் போது, அவர் மீண்டும் பிறக்க மாட்டார். அதுதான் 'அனுபாதிசேஷ-நிப்பாணம்' —அங்கு உபாதியும் இல்லை, பிறவியும் இல்லை. இதுவே முழுமையான விடுதலையான பரிநிப்பாண நிலை. இந்த ஞானமடைந்தவரின் மகாபரிநிப்பாணம் நிகழ்ந்த இடம் இதுதான்.

அவர் எவ்வளவு கருணை நிறைந்தவராக இருந்தார்! ஒரு போதிசத்வராக முந்தைய அனைத்து பிறவிகளிலும் அவர் கருணையால் நிறைந்திருந்தார். இப்போது இந்த இறுதி வாழ்க்கையிலும் கூட அவ்வாறே இருந்தார். இல்லையெனில், மற்றவர்களுக்குத் தொடர்ந்து இவ்வளவு இடைவிடாமல் சேவை செய்வது அவருக்கு எவ்வாறு சாத்தியமாகியிருக்கும்? அவரது மகாபரினிப்பாணத்திற்கான நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பே வைசாலியில் வரும் வைகாசி மாத பௌர்ணமி நாளில் தான் தன் உடலை நீக்கப் போவதாக அவர் அறிவித்திருந்தார்.

அவர் இந்த இடமான குஷிநகர் வரை நடந்து வந்தார். வழியில், முந்தைய நாள், சுந்தா என்ற பெயருடைய இல்லறத்தாரால் விஷத்தன்மை கொண்ட ஒரு வகையான காளான்களைக் கொண்ட உணவு தானமாக வழங்கப்பட்டது. புத்தர் அதைத் தாமே உட்கொண்ட போதிலும், பிக்குகள் அதை உண்பதைத் தடுத்தார். அவர் இப்போது பரினிப்பாணத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தார், ஆனால் சுந்தா மீது அவரது இதயத்தில் கருணை பொங்கியது. "நான் மறைந்த பிறகு மற்றவர்கள் சுந்தாவைக் கண்டிக்கக் கூடாது. இவ்வளவு கருணையாளருக்கு அத்தகைய உணவை அவர் எப்படிக் கொடுக்கலாம் என்று கேட்டு அவர்கள் சுந்தாவைத் தூற்றக் கூடாது." தான் மறைந்த பிறகு சுந்தாவிடம் சென்று, அவர் உண்மையிலேயே பெரும் புண்ணியத்தைப் பெற்றுள்ளார் என்பதை அவருக்கு விளக்குமாறு அவர் ஆனந்தரிடம் கூறினார்.

போதிசத்வர் புத்தராக மாறுவதற்கு முந்தைய இரவில் அவருக்கு வழங்கப்படும் உணவானது அளவிட முடியாத புண்ணியத்தைக் கொண்டது. இந்த புண்ணியம் சுஜாதாவுக்கு உரியது. இறுதி உணவும் சமமாக புண்ணியத்தைக் கொண்டது. எண்ணற்ற பிறவிகளின் வழியாகப் பிறப்பிலிருந்து பிறப்பிற்கு நகர்ந்த பிறகு, இந்தச் சக்கரம் இப்போது முடிவுக்கு வரவிருந்தது. சுந்தா மனவருத்தமடையக் கூடாது. மேலும், மற்றவர்களும் சுந்தாவைப் பற்றித் தவறாகப் பேசாமல் இருப்பதை உறுதி செய்யுமாறு ஆனந்தரிடம் கூறினார். போதிசத்வருக்கு சுந்தா மீது எவ்வளவு கருணை இருந்தது!

இரட்டை சால மரங்களை நோக்கி நகர்ந்து, தான் அங்கே படுத்துக் கொள்ளப் போவதாக ஆனந்தரிடம் கூறினார். விடியற்காலை வரும்போது, ததாகதரின் பரினிப்பாணம் நிகழும் என்று அவர் விளக்கினார். இந்த இடம் மல்லர்களின் ராஜ்யத்திற்கு அருகில் அமைந்திருந்தது, புத்தர் தங்களின் மகாபரினிப்பாணத்திற்கு முன்பு தங்களின் ராஜ்யத்திற்கு இவ்வளவு அருகில் வந்திருந்ததை மல்லர்கள் அறிந்தால், தங்களின் இறுதி மரியாதையைச் செலுத்த ஒரு வாய்ப்பாவது தங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று அவர்கள் மனம் கலங்குவார்கள் என்பதை அவர் உணர்ந்தார். எனவே, மல்லர்களிடம் சென்று அவர்களுக்குத் தெரிவிக்குமாறு ஆனந்தருக்கு அறிவுறுத்தினார். ஆனந்தர் சென்று விடியற்காலையில் புத்த பெருமானின் மகாபரினிப்பாணம் நிகழும் என்று அறிவித்தார்.

மக்கள் தங்களின் இறுதி மரியாதையைச் செலுத்த அந்த இடத்தில் குவியத் தொடங்கினர். இதைப் பார்த்த ஆனந்தர், அதிக நேரம் இல்லாததால், அவர்கள் வந்து தங்கள் மரியாதையைச் செலுத்திவிட்டு உடனே செல்லுமாறு கேட்டுக்கொண்டார். அப்போது சுபத்தா என்ற பெயருடைய ஒரு துறவி வந்தார். அவர், "நான் வெறும் மரியாதை செலுத்த மட்டும் வரவில்லை; அவரிடமிருந்து போதனைகளைக் கற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதன் பிறகு உங்களால் எனக்குச் சரியாகக் கற்றுக்கொடுக்க முடியுமா என்று யாருக்குத் தெரியும்?" என்றார். ஆனந்தர், "இது அவர் விடைபெறும் நேரம்; தயவுசெய்து அவரைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம். அவர் நிம்மதியாகச் செல்லட்டும்" என்று பதிலளித்தார்.

ஆனால் சுபத்தா பிடிவாதமாக இருந்தார், தான் பெருமானிடமிருந்து தம்மத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றார். ஆனந்தர் மீண்டும் பதிலளித்து, அவர் மரியாதை செலுத்த விரும்பினால் அவ்வாறு செய்யலாம், இல்லையெனில் மற்றவர்களை முன்னோக்கி வர அனுமதிக்கலாம் என்றார். பெருமான் இந்த உரையாடலைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார், "தாகமுள்ள ஒருவன் கங்கைநதிக்குவந்திருக்கிறான், மற்றொருவன் அவனைக் குடிக்கக் கூடாது என்று தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்; அவர் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு வெளியேற வேண்டும் என்று சொல்கிறான்" என்று நினைத்தார். பின்னர் அவருக்குள் கருணையின் கங்கை எழுந்து பாயத் தொடங்கியது – "ஓ, ஆனந்தா, அவனைத்

தடுக்காதே. அவன் தகுதியானவன். நான் அவனுக்குத் தம்மத்தைக் கற்றுக்கொடுக்கிறேன்," என்று கூறி, தன் உயிர் பிரியும் நேரத்திலும் மேலும் ஒருவருக்குச் சேவை செய்ய அவனுக்குத் தம்மத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தார். ஒரு அரிய மனிதரின் தனிச்சிறப்பு இதுதான்.

குஷிநகரில் நடந்த மற்றுமொரு முக்கியமான நிகழ்வும் உண்டு. ஒருமுறை ஒருவர் புத்தரிடம், "மதிப்பிற்குரிய ஐயா, நீங்கள் மறைந்த பிறகு உங்களுக்குப் பின் யார் வாரிசாக இருப்பார்கள்?" என்று கேட்டார். ததாகதர், "நான் உங்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்த தம்மமே உங்களின் ஆசிரியராக, உங்களின் குருவாக இருக்கும்" என்று பதிலளித்தார்.

ஒரு நபர் வாரிசாக்கப்பட்டால், ஒரு வணிக ரீதியான பூசாரி முறை ஆதிக்கம் செலுத்தும் என்று அவர் மேலும் விளக்கினார். ஒரு நபர் தியானத்தின் உயர்ந்த நிலைகளை அடைந்து தேர்ச்சிபெறும்வரை, அதிகாரம் அவர் கைகளுக்கு வந்தவுடன் அவர் அதிகார போதையில் ஆழ வாய்ப்புள்ளது, "இப்போது நான் புத்தரின் சபைக்குத் தலைமை தாங்குகிறேன், அவருடைய இருக்கையில் அமர்ந்திருக்கிறேன், நானும் அதே வழியில் மதிக்கப்பட தகுதியானவன்" என்று நினைக்கத் தொடங்குகிறார். இந்த அதிகாரம் சார்ந்த போதை தம்மத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாகிறது. எனவே, வாரிசாக எந்த ஒரு தனி நபரும் இருக்க மாட்டார்கள், தம்மம் மட்டுமே வாரிசாக இருக்கும். தம்மத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் தாங்களே பயனடைவார்கள். நீங்கள் தம்மத்தை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டால், உங்களுக்கு வேறு என்ன வேண்டும்?

அக்காலத்தில் நடந்த மற்றொரு நிகழ்வு புத்தரின் பரினிப்பாணத்தின் போது நிகழ்ந்தது. அவருடைய முதன்மைச் சீடரான மகா காசியபர், தன் 500 சீடர்களுடன் குஷிநகர் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். அவர்கள் அங்கு சென்றடைய இன்னும் ஏழு நாட்கள் ஆகும், அதுவரை புத்தரின் உடல் அஸ்திகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. மகா காசியபரின் சீடர்களில் சுபத்தா என்ற பெயருடைய ஒருவர் இருந்தார். அவர் வயதில் மிகவும் மூத்தவர் ஆனால் தம்மத்தில் மிகவும் முதிர்ச்சியற்றவராக இருந்தார். ததாகதரின் மறைவைக் கேட்டதும் அவர் மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக்குதித்து, "ஓ எவ்வளவு அற்புதம், அந்த கிழவர் போய்விட்டார்! 'இதைச் செய், அதைச் செய்யாதே' என்று தன் விதிகளால் அவர் மிகவும் தொந்தரவாகவும், எரிச்சலூட்டுபவராகவும் இருந்தார். இப்போது அவர் போய்விட்டதால், நாம் விரும்புவதைச் செய்ய நாம் சுதந்திரமாக இருக்கிறோம். யாரும் தலையிட முடியாது" என்று கூச்சலிட்டார். இதைக் கேட்ட மகா காசியபர் கவலையடைந்து, "ஆம், சங்கத்தில் முதிர்ந்த, பக்குவப்பட்ட மக்கள் நிச்சயமாக இருக்கிறார்கள், ஆனால் சுபத்தாவைப் போன்ற முட்டாள்களும் இருக்கிறார்கள். இப்போது பெருமான் மறைந்துவிட்டதால், இத்தகைய மக்கள் தங்கள் சொந்த நோக்கங்களுக்கு ஏற்ப அவருடைய வார்த்தைகளைத் திரிப்பார்கள். புத்தர் சொல்லாத சில விஷயங்களை அவர் சொன்னதாகக் கூறுவார்கள், அல்லது அவர் சொன்ன சில விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச மாட்டார்கள், இதனால் அவர்கள் விரும்பியதை அவர் வாயில் திணிக்கச் சதி செய்வார்கள். புத்தர் அப்படிச் சொல்லவில்லை என்று கூறி தங்களுக்குப் பிடிக்காதவற்றை நீக்க அவர்கள் முயற்சிப்பார்கள். அத்தகைய மக்கள் தம்மத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக இருப்பார்கள். இப்போது என்ன செய்வது?" என்று சிந்தித்தார். அந்த ஞானமிக்க மகா காசியபர் ஆழமாகச் சிந்தித்து, புத்தர் பேசிய அனைத்து வார்த்தைகளும் ஒன்றாகச் சேகரிக்கப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்.

ஏழு நாட்களுக்குப் பிறகு, மகா காசியபர் வந்தவுடன், தகனம் நடைபெற்றது.

மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு, ராஜகிரியில் உள்ள சத்தபானி குகையில், மிக முதலாவது சங்காயனா (தம்ம மாநாடு) நடைபெற்றது. புத்தருக்கு மிகவும் நெருக்கமாக இருந்த ஐந்நூறு அரஹந்த பிக்குகள் ஒன்றுகூடி, மிகுந்த கவனத்துடன் புத்தரின் வார்த்தைகளை விவரித்துத் தொகுத்தனர். பிக்குகளுக்கான விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளான வினய குறித்த போதனைகள், பிக்குகளின் மூத்த ஆசிரியரான உபாலியால் நன்கு உள்வாங்கப்பட்டு புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருந்தன, மேலும் புத்தரிடமிருந்து வழிகாட்டுதலாக வந்த வார்த்தைகளை அவர் விவரித்தார். இது அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மீதமுள்ள வார்த்தைகளும் போதனைகளும் ஆனந்தருக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தன. அவற்றை அவர் விவரித்தார். இதுவும் அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

இந்த நிகழ்வு ஒரு மாபெரும் முயற்சியாகும். அக்காலத்தில் காகிதமோ அச்சு இயந்திரங்களோ இல்லை. இவ்வளவு பெரிய இலக்கியத்தை மக்கள் அதைப் பாதுகாப்பதற்காக மனப்பாடம் செய்வது சிறிய விஷயம் அல்ல. அதோடு, அதன் நம்பகத்தன்மையையும், கூறப்பட்டவற்றின் தூய்மையையும் கவனமாகத் தக்க வைத்துக் கொண்டு அதைப் பாதுகாப்பது முக்கியம். இதனால் உண்மையில் கூறப்பட்டவை குறித்து எந்த விவாதமும் இருக்க முடியாது.

எனவே அவர்கள் ஒரு பொதுவான உடன்பாட்டின் புள்ளியில் ஒன்றிணைந்து, இவை புத்தரின் உண்மையான, நிரூபிக்கப்பட்ட வார்த்தைகள் என்றும், இதில் யாரும் எதையும்

சேர்க்கவோ அல்லது எதையும் நீக்கவோ கூடாது என்றும் கூறினர்.

இதுவே முதல் சங்காயனா ஆகும். இது தம்மத்தை உயிர்ப்புடன் வைத்திருந்தது. இதன் மூலம் இரண்டாவது, மூன்றாவது, நான்காவது மற்றும் ஐந்தாவது சங்காயனங்கள் நடத்தப்படும் பாரம்பரியம் பிறந்தது. பின்னர், புத்தரின் காலத்திற்கு 2500 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஆறாவது சங்காயனா பர்மாவில் நடைபெற்றது. இந்த நேரத்தில், உலகில் எங்கெல்லாம் புத்தரின் வார்த்தைகளான திரிபிடகம் இருந்ததோ—அவை பர்மா, இலங்கை, தாய்லாந்து, கம்போடியா மற்றும் லாவோஸ் ஆகிய ஐந்து நாடுகளில் மட்டுமே இருந்தன—இந்நாடுகளிலிருந்து 2500 அறிஞர் பிக்குகள் புத்தரின் வார்த்தைகளை ஒன்றாக ஆய்வு செய்து ஓதுவதற்காக அழைக்கப்பட்டனர். அனைவரின் கருத்துக்களும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்; இது ஒரு முக்கிய, உண்மையில் ஒரு அவசியமான நிபந்தனையாக இருந்தது.

புத்த பெருமானின் போதனைகள் அவருடைய காலத்திலேயே எங்கும் பரவின. இருப்பினும், சுமார் 250 முதல் 275 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அசோக சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சியின் போது, அவரது ஆசிரியர் மொக்கலிபுத்த திஸ்ஸ தேரர் மூன்றாவது சங்கீதியை ஏற்பாடு செய்தார். அதன் பிறகு, முழுப் போதனைகளையும் மனப்பாடம் செய்து, விபஸ்ஸனாவில் ஆழமான அறிவைப் பெற்றிருந்த அரஹந்தர்கள், இந்தியாவின் எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட பல நாடுகளுக்கு தம்மத் தூதர்களாக அனுப்பப்பட்டனர். இவ்வாறு, புத்தரின் போதனைகள் பர்மா (மியான்மர்) உட்பட தொலைதூர நாடுகளைச் சென்றடைந்து பாதுகாக்கப்பட்டன.

சுமார் 500 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, உள்நாட்டுப் பூசல்கள் மற்றும் பிற காரணங்களால் விபஸ்ஸனா பற்றிய அறிவும், புத்தரின் வார்த்தைகளும் இந்தியாவில் மறைந்து போயின. இது இந்தியாவின் பெரும் துரதிர்ஷ்டமாக அமைந்தது. அசோக சக்கரவர்த்திக்கும் மொக்கலிபுத்த திஸ்ஸருக்கும் நாம் ஆழமாக நன்றிக்கடன்பட்டிருக்கிறோம்; ஏனென்றால், அவர்கள் இந்த போதனைகளை நாட்டிற்கு வெளியே அனுப்பியிருக்காவிட்டால், அவை என்றென்றைக்குமாக அழிக்கப்பட்டிருக்கும். மேலும் உலகம் அவற்றிலிருந்து வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கும். போதனைகள் அனுப்பப்பட்ட நாடுகளில் ஐந்து நாடுகள் அவற்றை அவற்றின் தூய வடிவில் பாதுகாத்தன.

பின்னர் காலம் செல்லச் செல்ல, இந்த நாடுகளின் அறிஞர்கள் போதனைகளைப் பாதுகாப்பதில் ஒத்துழைக்க ஒன்றுகூடினர். இந்த பல்வேறு நாடுகளில் பாலி மொழி ஒன்றாக இருந்தபோதிலும், அவர்களின் எழுத்து வடிவங்கள் வேறுபட்டிருந்தன. உச்சரிப்புகளும் வேறுபட்டிருந்தன, ஆனால் மிகச் சிறிய அளவில் மட்டுமே; உதாரணமாக, சில குறிப்பிட்ட சொற்களில், சில நாடுகள் குறில் ‘i’ ஒலியைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம், மற்றவை நெடில் ‘ī’ ஒலியைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். ஆனால் இந்த சிறிய உச்சரிப்பு வேறுபாடுகள் வார்த்தைகளின் அசல் அர்த்தத்தை மாற்றவில்லை. பல நூற்றாண்டுகளாக இந்த போதனைகள் மிகுந்த கவனத்துடன், முழுமையான நம்பகத்தன்மையைப் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டன. இதன் விளைவாக, இவை உண்மையில் புத்தரின் உண்மையான வார்த்தைகள்தான் என்ற நம்பிக்கை உருவானது. இந்த அறிஞர்கள் அவற்றைப் பாதுகாக்க நேர்மையுடன் உழைக்கவில்லை என்றால், அவற்றை இப்போது நாம் எவ்வாறு பெற்றிருக்க முடியும்? புத்தரின் வார்த்தைகளுடன் சேர்ந்து, அதன் நடைமுறை அம்சமான விபஸ்ஸனா தியானமும் பரவலாகப் பரவியிருந்தது. ஆனால், இறுதியில் அது முற்றிலும் காணாமல் போனது. ஆனால் பர்மாவில் உள்ள பக்தியுள்ள தியானிகள் இதையும் அதன் தூய்மையுடன் பராமரித்து வந்தனர். இதற்காக நாம் பர்மாவிற்கு மிகவும் நன்றிக்கடன்பட்டிருக்கிறோம்.

ஆழ்ந்த நன்றியுணர்வு

ஒரு துறவி கூறிய தீர்க்கதரிசனத்தின் காரணமாக இந்தியாவில் மற்றும் பிற நாடுகளில் ஒரு நம்பிக்கை இருந்து வருகிறது: தம்மம் என்ற இந்த விலைமதிப்பற்ற ரத்தினம், பர்மாவின் தங்க பூமிக்கு (அதன் தங்கம் மிகுதியாக இருந்ததால் இப்பெயர் பெற்றது) அனுப்பப்பட்டது, அங்கு அது பாதுகாக்கப்படும், அதே நேரத்தில் அது மற்ற இடங்களில் மறைந்துவிடும். மேலும் 2500 ஆண்டுகளின் முடிவில், அது அதன் தோற்றுவாயான இந்தியாவிற்குத் திரும்பக் கொண்டுவரப்படும், மக்கள் அதை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். பின்னர், அது தோன்றிய நிலத்தில் நிலைபெற்ற பிறகு, அது உலகம் முழுவதும் பரவி, அங்கேயும் அது மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

மேலும், இந்தியாவில் 500 ஆண்டுகள் கூட இதைப் பின்பற்றுபவர்கள் எவ்வாறு பாதுகாத்தார்கள் என்பதைச் சிந்திப்பது மதிப்புக்குரியது. அது அவர்களின் தனிப்பட்ட முயற்சியின் விளைவாகத்தான் இந்த நாட்டில் பலர் பயனடைந்தனர்; உண்மையில், எத்தனை பேர் பயனடைந்தார்கள்! தேசம் எவ்வளவு பயனடைந்தது என்பதைக் காட்ட நம்மிடம் சான்றுகள் உள்ளன. அசோக சக்கரவர்த்தி இந்த வார்த்தைகளை பாறைகளில் செதுக்கியிருந்தார் - எனக்கு முன் இருந்த பல அரசர்களும் பேரரசர்களும் தங்கள் மக்களிடையே

தம்மத்தின் சுடர் எழுவதைக் காண விரும்பினர், மக்கள் அமைதியான மற்றும் தம்மம் சார்ந்த வாழ்க்கையை வாழ வேண்டும், முதியவர்களை மதிக்க வேண்டும், இளைஞர்களை அன்போடு வளர்க்க வேண்டும், தாராள மனப்பான்மையை வளர்க்க வேண்டும் என்று விரும்பினர்; ஆனால் எந்த அரசும் தீவிர உறுதிப்பாடு இருந்தபோதிலும் இந்த முயற்சியில் வெற்றி பெறவில்லை. பின்னர் அவர் தொடர்ந்து, 'ஆனால் உண்மையாகவே, நான் வெற்றி பெற்றேன்' என்றார். இது உண்மைதான்; அவர் பொய் சொல்லியிருந்தால், மக்கள் அந்த செதுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளை உடைத்திருப்பார்கள். ஆனால் இல்லை, பாறைகளும் கல்வெட்டுகளும் அவரது கூற்றை நிரூபிக்க இன்றும் சான்றாக நிற்கின்றன.

அவர் எப்படி வெற்றி பெற்றார்? அவர் தம்ம அமைச்சர்களை நியமித்தார். தம்மத்தைக் கற்றுக்கொடுக்கக் கூடியவர்கள் போதனைகளை வழங்குவதற்காக இடத்திற்கு இடம் பயணம் செய்ய அரசால் நியமிக்கப்பட்டனர். மேலும் போதிக்கப்பட்டதை மக்கள் புரிந்து கொண்டார்களா இல்லையா என்பதைப் பார்க்கவும் அல்லது அதைப் பின்பற்றுவதில் ஏதேனும் சிரமத்தை எதிர்கொள்கிறார்களா என்று பார்க்கவும் அவர்கள் பின்தொடர்ந்தனர். இது காரணங்களில் ஒன்று மட்டுமே. அசோகர் கூறினார், "ஓ, இது ஒரு மிகச் சிறிய காரணம்தான். இந்த போதனைகளால் உண்மையில் யார் மாற்றமடைகிறார்கள்? ஒருவருக்கு விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு மாற்றங்கள் வந்தாலும், அது தற்காலிகமாகத்தான் இருக்கிறது. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, அவர் மீண்டும் தன் பழைய நிலைக்கே திரும்பிவிடுகிறார்." அவர் குறிப்பிட்டார், "என் வெற்றிக்கு உண்மையான காரணம், நான் மக்களுக்கு விபஸ்ஸனா தியானத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தேன் என்பதுதான்." கோடிக்கணக்கான மக்களைக் கொண்ட இந்த நாட்டில் விபஸ்ஸனா அக்காலத்தில் எவ்வளவு பரவலாகப் பரவியிருந்தது என்பதை நினைத்துப் பார்ப்பதே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. எத்தனை மக்கள் இதைக் கற்றுக்கொண்டார்கள்!

அந்த நேரம் மீண்டும் வந்துவிட்டது. தம்மம் ஒரு வழியைக் கண்டுபிடிக்கும். மேலும் விபஸ்ஸனா மீண்டும் ஒருமுறை தேசம் முழுவதும் பரவி, பலர் பெரும் பலனைப் பெறுவார்கள். புத்தரின் வார்த்தைகள் தப்பியது மட்டுமல்லாமல், விபஸ்ஸனாவும் கறையின்றி தப்பியுள்ளது என்பதைக் காண்பது நமக்கு உண்மையிலேயே உத்வேகம் அளிக்கிறது. பர்மாவில் பாதுகாக்கப்பட்ட போதிலும், அது முழு நாட்டிலும் அதன் அசல் தூய்மையுடன் வாழவில்லை. ஆனால் குரு-சீடர் பாரம்பரியத்தின் மூலம் அதை மிகுந்த நேர்மையுடன் பாதுகாத்த சிலரின் முயற்சிகளால் சில பகுதிகளில் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தது. அதைப் பாதுகாத்த அந்த சிலருக்கு நாம் மிகவும் நன்றிக்கடன்பட்டிருக்கிறோம். மற்றவர்களைப் பொறுத்தவரை, உலகின் பிற பகுதிகளில் நடப்பது போலவே, அவர்கள் தங்கள் சடங்குகள் மற்றும் சம்பிரதாயங்கள், தங்களின் தத்துவங்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகளில் மூழ்கியிருந்தனர். இவ்விளைவாகவே உலகியல் சக்கரம் தொடர்ந்து சுழல்கிறது.

மகாபரிநிப்பாணத்தின் நேரம்

இன்று நாம் இருக்கும் இந்த இடம் முக்கியமானது, ஏனெனில் மனிதர்களில் மாமனிதராக விளங்கிய அவர் தன் நீண்ட பயணத்தை, பல பிறவிகளைத் தாண்டிய ஒரு பயணத்தை இங்குதான் முடித்துக் கொண்டார். அது முடிவுக்கு வந்தபோது, அவர் கூறினார், 'நத்தி தானி புனப்பவோ' – 'இனி எனக்கு மறுபிறவி இல்லை.' ஆனால் விடைபெறுவதற்கு முன்பு, அவர் அளவிட முடியாத அளவு உழைப்பை வழங்கினார், அது இன்றும் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு தொடர்ந்து பயனளிக்கிறது, எதிர்காலத்திலும் தொடரும். எனவே இந்த இடம் பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

புத்தர் மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு, வைகாசி பௌர்ணமியின் இரவின் முடிவில் தான் மறைந்துவிடப் போவதாக அறிவித்திருந்தார் என்று நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது? சித்தார்த்த கௌதமர் சம்மாசம்புத்தர் ஆனபோது, அந்த நேரத்தில் தம்மத்தின் முன்னேற்றத்தை விரும்பாமல் அதை எதிர்க்கும் சக்திகளின் தலைவனான மாரன், அவர் சம்மாசம்புத்தர் ஆவதைத் தடுக்க கடுமையாக முயன்றான். உயிரினங்கள் தொடர்ந்து உலகியல் வாழ்க்கையிலேயே இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் மாரனின் விருப்பம்; அவர்கள் முன்னேற விரும்பினால், அவர்கள் பல இன்பங்கள் நிறைந்த தேவ உலகங்களுக்குச் செல்லட்டும். மக்கள் தேவ உலகத்தில் மறுபிறவி என்னும் கனியைத் தரும் குறிப்பிட்ட முறைகளைப் பின்பற்றலாம்; அவர்கள் அந்த உலகில் இன்பங்களை அனுபவித்து அங்கேயே மகிழ்ச்சியாக இருக்கலாம். அது போதவில்லை என்றால், பிரம்ம உலகம் இருக்கிறது. அவர்கள் பிரம்ம உலகை அடைய பல்வேறு வழிகளில் தியானிக்கலாம், அப்போதும் மாரன் மக்கள் பிறப்பு மற்றும் இறப்பு என்னும் இந்தச் சக்கரத்தில் ஒரு உலகத்திலிருந்து மற்றொரு உலகத்திற்குச் சிக்கியிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கிறான். ஆனால் யாராவது இதிலிருந்து விடுபட்டு, உலகைக் கடந்து, வாழ்க்கையைத் தாண்டிச் செல்வதைக் கண்டு மாரன் மகிழ்ச்சியடைவதில்லை.

எனவே, சித்தார்த்த கௌதமர் புத்தர்

ஆனபோது, மாரன் அவரிடம், “இப்போது நீங்கள் இந்தத் துன்பங்களின் வலையிலிருந்து விடுபட்டுவிட்டீர்கள். மற்றவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்து ஏன் சிரமப்படுகிறீர்கள்?” என்றான். ஆனால் புத்தர் இடைவிடாது தொடர்ந்து போதித்து வந்தார். மீண்டும், மற்றொரு சமயம், மாரன் அவரிடம் வந்து, “இப்போது பல மக்கள் கற்றுக்கொண்டுள்ளனர், உங்களுக்குப் பல சீடர்கள் இருக்கிறார்கள், நீங்கள் ஏன் பரினிப்பாணத்தை அடையக் கூடாது?” என்றான். அதற்கு புத்தர், “இல்லை, அதற்கு இன்னும் நேரம் வரவில்லை. நான்கு வகையான சங்கங்கள் உள்ளன: பிக்கு சங்கம், பிக்குணி சங்கம், உபாசகர் (இல்லற ஆண்கள்) சங்கம், மற்றும் உபாசிகை (இல்லற பெண்கள்) சங்கம். இந்த நான்கு சங்கங்களும் தம்மத்தில் நன்கு நிலைபெறுவது மட்டுமல்லாமல், மற்றவர்களுக்கும் தம்மத்தைக் கற்றுக்கொடுக்கும் திறன் கொண்டவர்களாக மாறும்போது, அவர்கள் உண்மையில் மற்றவர்களுக்குத் தம்மத்தைக் கற்றுக்கொடுக்க முடியும் என்று எனக்கு உறுதியளிக்கப்பட்டால், நான் பரினிப்பாணத்தை அடைவேன்” என்று பதிலளித்தார்.

மாரன் பின்னர் புத்தரின் பரினிப்பாணத்திற்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு வைசாலிக்கு வந்து, “பெருமானே, உங்கள் மக்களில் பலர் இப்போது முதிர்ச்சியடைந்துள்ளனர். தம்மத்தில் நன்கு நிலைபெற்று, மற்றவர்களுக்கு தம்மத்தைக் கற்றுக்கொடுக்கும் திறன் கொண்ட ஏராளமான பிக்குகள் உள்ளனர், அதே திறனைக் கொண்ட பல பிக்குணிகளும் உள்ளனர். மேலும், தம்மத்தில் நன்கு நிலைபெற்று தம்மத்தை வழங்கக்கூடிய கணிசமான எண்ணிக்கையிலான உபாசகர்களும், அதேபோல் மற்றவர்களுக்கு தம்மத்தைக் கற்றுக்கொடுக்கும் திறனில் நன்கு நிலைபெற்றுள்ள பல உபாசிகைகளும் உள்ளனர். எனவே புத்தர் கூறினார், “ஆம், நீ சொல்வது சரிதான்! எனவே, இன்னும் மூன்று மாதங்களில், நான் பரினிப்பாணத்தை அடைவேன்.”

இந்த கூற்றிலிருந்து, நான்கு சங்கங்களும் முதிர்ச்சியடைந்து நன்கு நிலைபெற்றிருந்தன என்பது தெளிவாகிறது. ஆனால் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு சில இல்லறச் சீடர்கள் சில சடங்குகளையோ அல்லது விரதங்களையோ சேர்க்கத் தொடங்கினர், தியானத்தைக் குறைத்தனர், இதன் விளைவாக மிகச் சில இல்லற ஆசிரியர்களே எஞ்சியிருந்தனர் என்பது ஒரு பெரும் துரதிர்ஷ்டமாகும்.

பின்னர் சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, நம் குரு லேடி ஸயாடோ வந்தார், அவர் ஒரு தொலைநோக்குப் பார்வை கொண்ட மனிதர். புத்தசாசனத்தின் முதல் 2500 ஆண்டுகள் முடிவுக்கு வரப்போவதையும், இந்த அறிவு இந்தியாவிற்குத் திரும்பி வந்து, அங்கு நிலைபெற்று, பின்னர் உலகம் முழுவதும் பரவுவதற்கான நேரம் வரும் என்பதையும் அவர் கண்டார். அவர் இந்தியாவிற்குச் சென்றார், அங்கு அப்போது நிலவிய சூழ்நிலைகளைக் கண்டு, ஒரு பிக்குவோ அல்லது துறவியோ இந்தியாவிற்கு வந்து புத்தரின் போதனைகளைக் கற்றுக்கொடுத்தால், மக்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதை உணர்ந்தார், “ஓ, இது பௌத்த மதம்; இது நமக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை” என்று நினைப்பார்கள். அவர்கள் தங்கள் சொந்த கருத்துக்களால் முற்றிலும் ஏமாற்றப்பட்டிருப்பதையும், புத்தரின் போதனைகளைக் கேட்கவே மாட்டார்கள் என்பதையும் அவர் கண்டார்.

ஒரு இல்லற உபாசகர் மூலமாக இது மீண்டும் நிலைநாட்டப்பட வேண்டும் என்பதை லேடி ஸயாடோ உணர்ந்தார். எல்லாரும் போதிக்கத் தொடங்கும் ஒரு காலம் வரும்; இருப்பினும், ஓர் இல்லறத்தார் முதல் படியை எடுத்து வைக்க வேண்டும். இல்லற ஆசிரியர்கள் யாரும் இல்லாததால், அவர்களில் சிலரைத் உருவாக்கும் பணியில் தான் ஈடுபட வேண்டும் என்பதை அவர் உணர்ந்தார். 100 முதல் 125 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, அவர் இல்லற மக்களை விபஸ்ஸனாவைக் கற்றுக்கொள்ள ஊக்குவிக்கத் தொடங்கியபோது அவரது நோக்கம் இதுவாகத்தான் இருந்தது. மேலும் சிலர் வந்தனர். இல்லற மக்களுக்கான கதவுகளைத் திறந்து வைத்ததற்காக நாம் அவருக்கு மிகவும் நன்றிக்கடன்பட்டிருக்கிறோம். மேலும் அவர்களிலிருந்து, அப்படி ஒரு இல்லற ஆசிரியர் உருவானார் – அவர்தான் ஸயா தேட் ஜீ (Saya Thet Gyi). ஒரு சிறந்த ஆசிரியராக விளங்கிய அவர், ஒரு உயர்ந்த இல்லற ஆசிரியர் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான தகுதியை நிலைநாட்டினார். அதன் பிறகு அவருடைய சீடரும், என்னுடைய தம்ம தந்தையுமான ஸயாஜி ஊ பா கின் வந்தார், அவர் உண்மையிலேயே ஒரு துறவியாக (மகானாக) விளங்கினார்; உண்மையில், என்னவொரு துறவி!

இது இல்லறத்தாருக்குச் சொந்தமான ஒரு பாரம்பரியம் போலத் தோன்றியதால் இந்தியா இந்த போதனையை ஏற்றுக்கொண்டது. இருப்பினும், பிக்குகள் இதைக் கற்றுக்கொடுக்க முடியாது என்று இதற்குப் பொருளல்ல. ஆனால் எண்ணற்ற நம்பிக்கைகளால் வளர்க்கப்பட்ட இந்திய மனநிலையைப் பார்க்கும்போது—அவற்றில் பல தவறான வழிகாட்டுதலாக இருந்தன—இந்த வழிதான் மிகச் சிறந்ததாக இருந்தது. தவறான வழிகாட்டி

வந்த நம்பிக்கைகளால் நானும் இதேபோல் பாதிக்கப்பட்டிருந்தேன். எனது 31-வது வயதில் இந்த போதனையை நான் பெற்றபோது, அதில் தவறானது எதுவுமில்லை என்பதைக் கண்டேன். அது மிகவும் குறைபாடற்றது, கறையற்றது மற்றும் மிகவும் நன்மை பயக்கக்கூடியது, இருப்பினும் அதற்கு எதிராகப் பல தவறான கூற்றுகள் கூறப்பட்டன. அது ஏன் அப்படி இருந்தது?

நான் புத்த பெருமானின் போதனைகளை ஆழமாகப் படித்து, அறியாமையின் காரணமாக அல்லது தர்க்கங்களின் காரணமாக, போதனைகளுக்கு எதிராக இந்தியாவில் தவறான பிரச்சாரம் பரப்பப்பட்டது என்பதை உணர்ந்தேன். புத்தர் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளுக்கு எந்தவித ஆதாரமும் இல்லை.

தொடர்ந்து மிகைப்படுத்துவதன் மூலம், ஒரு சிறிய கடுகளவான விஷயத்தை மலையளவாக மாற்றிவிடுவார்கள் என்று நம்மிடையே ஒரு பழமொழி உண்டு. எனது ஆராய்ச்சியின் போது, இங்கே ஒரு கடுகளவான விஷயம் கூட இல்லாதபோது, இந்த மலை எவ்வாறு தோன்றியது என்று நான் வியந்தேன்? இத்தனை வருடங்களாக நாம் புத்தரின் போதனைகளிலிருந்து வஞ்சிக்கப்பட்டிருந்தது நம் துரதிர்ஷ்டமே, ஆனால் அவை இப்போது மீண்டும் திரும்பியுள்ளதும் மக்கள் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதும் நல்லது. ஆரம்பத்தில் தயக்கம் காட்டுபவர்களும் இருக்கிறார்கள், ஆனால் அவர்கள் உள்ளே வந்து விபஸ்ஸனாவைப் பயிற்சி செய்யும்போது, அது மிகவும் தூய்மையானது என்பதை உணர்கிறார்கள். எந்தவொரு குறைபாட்டின் மீதும் ஒரு விரலைக்கூட வைக்க இங்கே இடமில்லை.

விபஸ்ஸனாவின் அடிப்படைகள்

ஒருவர் சீலா (ஒழுக்கம்/அறநெறி) பின்பற்றக் கற்றுக்கொள்கிறார், அதன் பிறகு சீலத்தைப் பின்பற்றக்கூடிய வகையில் மனதை எவ்வாறு ஒழுங்குபடுத்துவது என்பதற்கான சமாதியை ஒருவர் கற்றுக்கொள்கிறார். அதை யாரால் எதிர்க்க முடியும்? மேலும் மனதைக் கட்டுப்படுத்தக் கற்றுக்கொள்வதற்காக, கவனத்தைக் குவிக்கும் புள்ளியானது ஒருவருடைய சொந்த மூச்சாக அமைகிறது. இது அனைவருக்கும் பொதுவானது; அனைவரும் இதைப் பின்பற்றிப் பயிற்சி செய்யலாம். பின்னர் மனம் என்பது மேலோட்டமாகக் கட்டுப்படுத்தப்படுவது மட்டுமல்ல, ஒருவர் அதன் மிக ஆழமான பகுதிகளுக்குச் சென்று அதை அதன் வேர்களிலிருந்து தூய்மைப்படுத்த வேண்டும். இதற்காக, பஞ்ஞா (ஞானம், உள்நோக்கு) கற்பிக்கப்படுகிறது. மனதிற்கும் உடலுக்கும் இடையே உள்ள பரஸ்பரத் தொடர்பு மூலம், உடல் உணர்ச்சிகளின் மட்டத்தில் எவ்வாறு எதிர்மறை எண்ணங்கள் எழுகின்றன என்பதையும், இந்த உணர்ச்சிகளின் அடிப்படையிலேயே மனதின் எதிர்மறை எண்ணங்களை எவ்வாறு வேரோடு அழிக்க முடியும் என்பதையும் ஒருவர் கற்றுக்கொள்கிறார்.

யாரும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஒருவர் இந்து, முஸ்லிம், சமணர், சீக்கியர் அல்லது கிறிஸ்தவராக இருந்தாலும், அதில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. இந்தியர், பாகிஸ்தானியர், ஆங்கிலேயர் அல்லது அமெரிக்கராக இருந்தாலும், அதில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. மனிதன் என்பவன் ஒரு மனிதனே, எல்லோரின் இயல்பும் ஒன்றுதான். எல்லாரும் நல்வாழ்வு வாழும் பொருட்டு, அந்த இயல்பை எவ்வாறு மாற்றுவது என்பது அனைவருக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க ஒரு யோசனையாகும். ஞானமடைந்தவர் இந்த மூன்று புள்ளிகளைத் தாண்டி வேறு எதையும் கற்பிக்கவில்லை. இருப்பினும் அவர் மீது எத்தனை குற்றச்சாட்டுகள் பொய்யாகச் சுமத்தப்பட்டுள்ளன. ஏன்?

இவை தம்மத்தின் போதனைகளிலிருந்து தேசத்தை வஞ்சிக்க வைத்த பயனற்ற, ஆதாரமற்ற விமர்சனங்கள் என்பதை மக்கள் மெதுவாகப் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கியிருப்பது நல்லது. அவர்கள் இப்போது அவரது போதனைகளை ஏற்றுக்கொள்வது நல்லது.

இப்போது நாம் அமர்ந்திருக்கும் இந்த இடம்தான், சுபத்தா என்ற மனிதர் புத்தரிடமிருந்து இந்த ஞானத்தைப் பெறும் விருப்பத்தோடு வந்த இடமாகும். அவருக்கு அது அற்புதம், ஏனெனில் அவர் அளப்பரிய பலனைப் பெற்றார். பின்னர் மற்றொரு சுபத்தாவும் இருந்தார், அவர், “அந்த கிழவர் இறந்தது நல்லது; இப்போது நாம் விரும்புவதைச் செய்ய நாம் சுதந்திரமாக இருக்கிறோம்!” என்றார். அவரால் தான் இந்த முழுப் போதனையும் பாதுகாக்கப்பட்டது, மேலும் பரியத்தி (கோட்பாடு) மற்றும் பதிபத்தி (நடைமுறைப் பயிற்சி) என இரண்டுமே அப்படியே தொன்மைத் தூய்மையில் எஞ்சியிருந்தன—அவருடைய வார்த்தைகளும் விபஸ்ஸனா பயிற்சியும் ஆகிய இரண்டுமே நமது அளவிட முடியாத நலனுக்காகத் தப்பின. எனவே, இந்த இடம் பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. நம்முடைய சொந்த நலனுக்காகவும், நம்முடைய சொந்த நன்மைக்காகவும், பலரின் நன்மைக்காகவும், மிக முக்கியமான இந்த இடத்தில் நாம் தியானிப்போமாக! ●